

Küçük Sayga

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Sayga

Aysel Banu YAVUZAL

Rüzgârın oyuncu bir köpek yavrusu gibi koştuğu geniş yeşil bozkırlarda küçük bir sayga antilobu yaşırdı. Tüyleri kum rengi kahverengiydi, güneşteki toz kadar yumuşak; karnı ise daha da açık renkti. İnce kısa bacakları ve minicik, tomurcuk gibi iki boynuzu vardı. Ama en güzel yanı burnuydu—çiçekleri kokladığında kıpırdayan, kocaman, yumuşak, hortum gibi bir burun.

Küçük sayga keşfetmeyi çok severdi. Bozkırın her yolunu, her çukuruna, her serin gölgesini ve her tatlı ot parçasını bilirdi. Küçük dik kulakları her sese kıpırdar, koyu renkli yumuşacık gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı. "Bu taraf yumuşak," diye mırıldanırdı kendi kendine, küçük toynağıyla toprağa vurarak. "O taraf engebeli. Hepsini bilirim."

Bir sabah, otların üzerinden kocaman bir gölge kaydı. Küçük sayga başını kaldırdı ve yükseklerde süzülen bir bozkır kartalı gördü. Kartalın geniş koyu kahverengi kanatları ve güneşte parlayan altın kahverengi bir ensesi vardı. Keskin kehribar gözleri aşağıya bakıyordu, sakın ve tetikte. "Merhaba aşağıdaki küçük," diye seslendi kartal. "Ne güzel bir burnun var!" Sayga gururla burnunu kıpırdattı.

Kartal düz bir kayaya kondu, güçlü kanatlarını katladı. "Ben bir bozkır kartalıyım," dedi. "Ovaların ötesini görürüm. Gökyüzünden her şey tohum kadar küçücük görünür." Küçük sayga başını yana eğdi. "Ben de toprağı bilirim," dedi. "Her taşı, her çukuru." Birbirlerine baktılar—biri yürür, biri uçar—ve içlerinde sıcak bir şey başladı.

Günler boyu iki dost bozkırda buluştu. Küçük sayga kartala en yumuşak yolları gösterdi, kartal da saygaya uzak tepelerin nasıl görüldüğünü anlattı. "O tepelerin ardında bir nehir var," dedi kartal, kehribar gözleri parlayarak. "Gümüş bir şerit gibi parlıyor." Sayganın burnu merakla kıpırdadı. "Onu hiç görmedim," dedi. "Ama görmeyi çok isterdim."

Sonra bir akşam, sürü lideri herkesi bir araya çağırdı. En uzun boylu saygaydı; uzun, çıkıntılı kehribar boynuzları ve yıpranmış bir yüzü vardı. Sakin koyu gözleri sürünün üzerinde gezindi. "Buradaki otlar kuruyor," dedi. "Uzak nehre ulaşmak için geniş bozkırı geçmeliyiz. Ama yol uzun ve hangi yolun güvenli olduğunu bilmiyoruz."

Küçük sayga öne çıktı, kalbi hızlı hızlı atıyordu. "Bir dostum var," dedi. "Bir bozkır kartalı. Gökyüzünden uzağı görür." Sürü lideri kaşlarını çattı ve sağlam bacaklarının üzerinde kımıldandı. "Bir kartal mı?" dedi. "Kartallar başka bir dünyaya aittir. Ona güvenebilir miyiz?" Küçük sayga cesaretle başını kaldırdı. "Ben ona güveniyorum," dedi. "O iyi kalpli ve bizim göremediğimizi görüyor."

Ertesi sabah kartal geldi. Geniş kanatlarıyla sürünün üzerinde daireler çizdi ve altın ensesi ışığı yakaladı. "İleride geniş bir vadi görüyorum," diye seslendi aşağıya. "Ama solda bir bataklık, sağda keskin kayalar var. Beni izleyin, size güvenli yolu göstereceğim." Sürü lideri onu izledi, hâlâ kuşkuluydu, ama küçük sayga başını salladı. "Peşinden gideceğiz."

Böylece yolculuk başladı. Bozkır kartalı yükseklerde uçtu, keskin kehribar gözleri bozkırı taradı. "Buradan sola dönün!" diye seslendi. "İleride yumuşak toprak var!" Küçük sayga en önde yürüdü, kocaman burnu her adımı kokladı. "Bu taraf iyi hissettiriyor," dedi. "Toprak toynaklarımın altında sağlam." Arkalarında sürü birlikte ilerledi, sakın ve birbirine yakın.

Rüzgârın fısıldadığı geniş bir ova geçtiler. Kartal uzakta kara bir fırtına bulutu gördü ve onları yavaşça korunaklı bir çukura yönlendirdi. "Burada bekleyin," diye seslendi. "Fırtına geçecek." Küçük sayga sürüyü çukura yönlendirdi ve en küçük yavruların yanında durdu. "Güvendeyiz," dedi yumuşacık bir sesle. "Dostum yukarıdan bizi izliyor."

Fırtına geçince sürü lideri küçük saygaya geldi. Yıpranmış yüzü artık daha yumuşaktı. "Kuşku duymakla hata ettim," dedi. "Senin kartalın bizim göremediğimizi görüyor. Sen de toprağı herkesten iyi biliyorsun." Küçük sayganın burnu mutlulukla kıpırdadı. "Birbirimize yardım ediyoruz," dedi. "Biri yürür, biri uçar. Birlikte yolu buluruz."

Sonra kartal aŝağıya seslendi, sesi keskin ve netti. "Nehir yakın! Ama ileride derin bir koyak var ve etrafındaki yol dar." Sürü tedirgin oldu. Küçük sayga ileri koŝtu ve kenarı kokladı. "Bu koyağı bilirim," dedi. "Sırt boyunca güvenli bir yol var. Adımlarımı tek tek izleyin."

Kartal alçaktan uçtu, onları yukarıdan yönlendirdi. "Solda kalın!" diye seslendi. "Sırt orada sağlam!" Küçük sayga sürüyü dar yoldan geçirdi, küçük toynakları emin ve kararlıydı. Sürü lideri herkesi sakın tuttu, uzun çıkıntılı boynuzları parlıyordu. "Yakın durun," dedi. "Neredeyse vardık." Adım adım, sürü güvenle karşıya geçti.

Sonunda nehre ulařtılar. Tıpkı kartalın dediđi gibi gümüş bir şerit gibi parlıyordu. Saygalar serin suyu içti ve yumuşak yeşil kıyıda dinlendi. Sürü lideri başını kartala eğdi. "Teşekkürler, gökyüzünün dostu," dedi. "Bizi kurtardın." Kartal geniş kanatlarını hafifçe indirdi. "Bana güvendiğın için teşekkürler," dedi.

Küçük sayga iki dünyasının—yerin ve gökyüzünün—arasında durdu. Bozkır kartalına baktı, kartal da keskin kehribar gözleriyle ona baktı. "Çok farklıyız," dedi küçük sayga. "Sen uçarsın, ben yürürüm. Ama güvenli yolu birlikte bulduk." Kartal başını salladı. "Farklı dünyalar birleşebilir," dedi. "Ve birleştiklerinde birbirlerine yardım ederler."

O günden sonra sürünün her zaman gökyüzünde bir dostu oldu. Bozkır kartalı bozkırı gözledi, küçük sayga da sürüyü en güvenli yollardan geçirdi. Dostlukları bahardaki otlar gibi güçlendi. Ve ne zaman genç bir sayga yolu nasıl bulduklarını sorsa, küçük sayga burnunu kıpırdatıp şöyle derdi: "Biri yürür, biri uçar. Birlikte asla kaybolmayız."